

Arrest

nr. 154 418 van 14 oktober 2015
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: in de procedure met rolnummer X
ten kantore van advocaat X

in de procedure met rolnummer X
ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2012 en gezien het verzoekschrift dat hij op 9 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring van voormelde beslissing te vorderen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. ANDRIES en loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2011 werd de aanwezigheid in het Rijk van verzoeker, die gebruik maakte van de naam Aduar FRAD, vastgesteld. Verweerder besliste die dag tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.2. Verzoeker werd op 22 februari 2012, onder de naam Mohamed KEDOURI, door de correctionele rechtbank te Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, waarvan de helft met uitstel, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.3. Op 18 april 2012 werd verzoeker vrijgesteld en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag betekend.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 juli 2012 ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing. Aangezien verzoeker niet meer kon worden aangetroffen werd hij, onder de namen Mohamed KEDOURI, Aduar FRAD en Farid DOUAR, geseind met het oog op de kennisgeving van voormelde beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Algerije of van Marokko;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 01 augustus 2010 en 29 september 2011 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; vanaf 01 september 2008 aan onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 22 februari 2012 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor de helft en van 2 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;

Overwegende het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene;

Overwegende het georganiseerde karakter van zijn drugshandel en de door betrokkene getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit;

Overwegende dat in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

BESLUIT :

Enig artikel.- De zich noemende KEDOURI Mohamed, geboren in Marokko op 01 november 1983 of te Oran op 01 november 1983; alias DOUAR Farid; alias FRAD Aduar, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker trad op 17 april 2014 te Marokko, via een gevolmachtigde, in het huwelijk met A.B., een vrouw die de Nederlandse en de Marokkaanse nationaliteit heeft. Naar aanleiding van een onderzoek inzake de mogelijkheid tot erkenning van dit huwelijk in België werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker de persoon is ten aanzien van wie op 16 juli 2012 een besluit tot terugwijzing werd genomen. Dit besluit werd verzoeker op 9 juni 2015 ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 8 juli 2015 een verzoekschrift heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2012 en vervolgens op 9 juli 2015 een nieuw verzoekschrift met het oog op de nietigverklaring van deze beslissing heeft ingediend. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van verzoeker aan dat – nu zij geen instructie heeft om uitdrukkelijk te opteren voor de behandeling van één van beide verzoekschriften –, overeenkomstig artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, het beroep kan worden behandeld op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift en dus op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen.

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen.

Verzoeker werd in 2012 veroordeeld en heeft sedertdien geen nieuwe feiten meer gepleegd zodat men dient aan te nemen dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);"

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 20 van de Vreemdelingenwet, immers geuid dat verzoeker wordt teruggewezen omdat hij de openbare orde heeft geschaad en hij ook wordt geacht in de toekomst een reëel gevaar voor de openbare orde te zullen uitmaken. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, dat hij dit misdrijf pleegde uit winstbejag en dat hij door zijn handelen aantoonde de fysieke en psychische integriteit van andere burgers niet te respecteren. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling laat verweerder toe om, onverminderd de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, de vreemdeling die niet in het Rijk is gevestigd terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad.

Het is niet betwist dat verzoeker geen in België gevestigde vreemdeling is en dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel voor de helft gedurende vijf jaar. Daarnaast moet worden geuid dat in artikel 20 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat een besluit tot terugwijzing kan worden genomen indien een niet in het Rijk gevestigde vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land "heeft geschaad" en deze bepaling derhalve geenszins voorziet dat verweerder moet aantonen dat verzoeker ook in de toekomst de openbare orde nog kan schaden. Daarenboven moet worden gesteld dat verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat uit de handelingen die verzoeker in het verleden stelde blijkt dat hij misdrijven durft plegen uit winstbejag en dat hij door zich bezig te houden met de handel in verdovende middelen aantoonde geen respect te hebben voor andermans fysieke en psychische integriteit waardoor hij wordt geacht een reëel en actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. Verweerder heeft dus wel degelijk rekening gehouden

met de door verzoeker gestelde gedragingen en het risico dat hij vormt voor schendingen van de openbare orde in de toekomst. Door te beweren dat hij sedert 2012 geen nieuwe strafbare feiten meer pleegde – waarbij hij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat illegaal verblijf, overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet, ook een misdrijf is – toont verzoeker niet aan dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 20 van de Vreemdelingenwet of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

De verwijzing van verzoeker naar een arrest van de Raad van State inzake de motivering van een beslissing tot weigering tot toekenning van een visum gezinshereniging doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en is niet dienstig aangezien de situatie van verzoeker niet vergelijkbaar is met deze van de persoon op wie het arrest nr. 138.468 van 14 december 2004 betrekking heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Verzoeker heeft familieleden die verblijfsgerechtigd zijn in België.

Hij zal op basis van het verblijf van de familieleden ook een verblijf kunnen bekomen in België.

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

3.2.2. Allereerst moet worden aangegeven dat de bestreden beslissing dateert van 16 juli 2012 en dat geenszins blijkt dat verzoeker op dat ogenblik verblijfsgerechtigde familieleden in België had.

In zoverre verzoeker lijkt te willen verwijzen naar zijn huidige relatie met A.B. moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat deze vrouw en een andere vreemdeling op 23 oktober 2009 een verklaring tot wettelijke samenwoning lieten registreren en A.B. pas 4 juli 2013 verklaarde deze wettelijke samenwoning te willen beëindigen. Verzoeker brengt ook geen enkel stuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij voor 16 juli 2012 reeds een relatie met

deze vrouw of met enig ander verblijfsgerechtigd familielid had die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder artikel 8 van het EVRM schond door geen rekening te houden met zijn relatie met A.B.

Door te stellen dat de bestreden beslissing heden een hinderpaal vormt om met A.B. en het kind dat hij met deze vrouw heeft in België te verblijven toont verzoeker ook niet aan dat verweerder door op 16 juli 2012 een besluit tot terugwijzing te nemen artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en verzoeker toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat A.B. net zoals verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft, dat verzoeker – weliswaar via een gevolmachtigde – verkoos in Marokko te huwen en dat uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat hij in dat land nog andere verwanten heeft en dat hij en A.B. er geboren zijn, zodat mag worden verwacht dat beide partners nog sterke banden hebben met Marokko en vertrouwd zijn met een leven in dat land. De jonge leeftijd van een kind van verzoeker en A.B. laat tevens ruimte voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk § 90). Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve, laat staan een niet-toegelaten, inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X .

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK